

קונטרס ליובאוויטש והעגל חלק י"ד

בהוספת הספר "ודע מה שתשיב לאפיקורס" - בענין משיח השקר

בו יבואר כי הרבי מליובאוויטש עשה עצמו לעגל, ורוצים
להכניע את כל העולם כולו ב"שטורעם" גדול ונורא מאוד
שכולם ישתחוו לעגל הזה

עוד יבואר בגליונים הבאים אי"ה, כי העגל הזה שקורא עצמו "ליובאוויטש"
בגימטריה "אפרים" וכמו ששבט "אפרים" שהיו בית המלכות עשו את
העגלים, כמבואר במלבי"ם (הושע פרק ה פסוק י - חלק באור הענין): והנה
גדר העברה הוא שמעניש בעברתו גם את הבלתי חוטא עם החוטא, כי עיקר
החוטא היה שבט אפרים שהוא בית המלכות שהם עשו את העגלים, ושבטי
ישראל שהם העם מיתר השבטים היו נפתים אחריהם והיו כאנוסים
וכמפותים ובכ"ז ע"י החרון אף שיש לי על שבט אפרים תעבור העברה
הכללית להעניש גם את יתר השבטים, כמים הנשפכים שהולך ומתפשט לכל
צד, עכ"ל. כמו כן הם מפתים את כל העולם ב"שטורעם" גדול מאוד רח"ל,
ועולם גולם נופלים, ואסון גדול צפוי על רוב אחבנ"י. והאמצאי היחידי הוא
לצאת בחרב ובחנית במחאות נמרצות והקול קול יעקב להרבות בתפילות
ותחנונים לפני אבינו שבשמים כי יחוס על עמו ישראל גנון והציל מכל צרה
ופגע ומרעין בישין, והקב"ה יאזין שועתינו ברצון, ויחוס על עמו ישראל.
בגליון הזה נביא כמה דוגמאות איך שהרבי שקורא לעצמו נשיא דורינו וקורא
לעצמו "דור שביעי" דוקא הוא בעצמו עוקר את הציווי השביעי של עשרת
הדברות.

יצא לאור ע"י
הרב זאב בוכרי
ירושלים עיה"ק תובב"א

עשרת הדברות

כל השביעין חביבין –

הציווי השביעי שצוה הקדוש

ברוך הוא בעשרת הדברות הוא:

לא תנאף – ולא תתורו

אחרי לבבכם

(ירושלמי ברכות פרק א' הלכה ה')

תתארו לעצמכם מי עקר את הלאו הזה לחלוטין והראה לכל העולם
שאין איסור כזה בתורה כלל וכלל?

בן אדם שמתיר עריות בפרהסי' מתחשק לו להיות נשיא דורינו –
משית צדקינו!!!

אולי נשיא סתם יכול להיות, כי הוא אולי גלגול של: "זְמַרְי בֶּן סָלוּא
נָשִׂיא" שהתיר גם כן עריות בפרהסי'. והוא היה המתחיל.

בואו ונראה את רוח קדשו של הגאון הקדוש הרב ש"ך זצוקללה"ה
שאמר אז בשנת תשי"א "כי המשוגענער הזה מתחשק להיות

משיח". היש לך רוח הקודש גדול מזה?

האם זה לא המופת הכי הגדול בדורינו?

וכן ראה הבריסקער גם כן ברוח קדשו, ואמר כנ"ל.

השאלה הדוקרת בקרבי הוא איפה הם כל הרבנים שרואים כבר
בחוש ממש ממש שהוא קורא לעצמו משיח – נשיא דורינו – עצם
עצמותו רח"ל, והם שותקים?

עשרת הדברות

כל השביעיין חביבין -

הציווי השביעי שצוה הקדוש

ברוך הוא בעשרת הדברות הוא:

לא תנאף – אמר:

עמי ישראל אל תזנו ואל יהא לכם חברה
ושותפות עם אלא שעוסקים בזנות, ואל
תתנו לבניכם שיהיו ביניהם. כדי שלא
ילמדו ממעשיהם, שבעון הזנות דבר¹
בא לעולם ומכלה טובים ורעים כאחד,
כפי שראיתם במעשה המבול שבא על
הזנות.

(ילקוט מעם לועז, יתרו כ, יג, - לא תנאף)

¹. ומי יודע אם בגלל גלוי העריות שישנו בחב"ד שהם היום כבר חלק גדול מהכלל ישראל כמו שהם אומרים שהם 40 אחוז מכלל ישראל, והדבר הזה שהורגת טובים ורעים שבא על ידי הפצצות בארץ על האוטובוסים, האם אינכם רואים ברור שכל הדבר בא בגלל זה, וכן אנו רואים בפרשת פנחס שהדבר בא על ידי זנות, ובעון הזה הקדוש ברוך הוא רצה לעשות חס ושלום כלי' לכל עם ישראל עד שבא פנחס וקנא קנאת ה' צבקות, והמגפה נעצרה, ראה במדבר (פרק יז יד) וַיִּהְיוּ הַמִּתִּים בַּמִּגְפָּה אַרְבָּעָה עָשָׂר אֶלֶף וַיֵּשְׁבַע מֵאוֹת מִלִּבְד הַמִּתִּים עַל דְּבַר ק' כח. (שם טו) וַיֵּשֶׁב אֶהֱרָן אֶל מִשְׁחָה אֶל פֶּתַח א' הָל מוֹעֵד וְהַמִּגְפָּה נִעְצְרָה.

בס"ד

ספר ודע מה שתשיב לאפיקורס

בענין משיח השקר

בו יבואר (מחז"ל) כי כל עבודתם של השבתאים ומשיחי השקר הם לעקור מצות התורה, כל השבתאים מינים מימינים שונים ומשונים. למשל ישו הנוצרי ימ"ש, עקר רק מצות נטילת ידים כמבואר בספרים קיצור ציצית ונבל צבי וספרי משיחי השקר למיניהם, ועוד ואחר כך בא השבתאי ימח שמו ועקר כמה מצות התורה כמו ביטול תענית תשעה באב והתיר לאכול חלב עם ברכת שהחיינו אצל הכותל המערבי, ועוד. והמשיח השקר החדש מנחם מענדל שניאורסאן עקר את כל מצות התורה ברגע אחת. תתארו לכם איך עקר כל מצוות התורה בבת אחת? תשובה: כל יהודי ויהודי אומר קריאת שמע כמה פעמים ביום (ראה במדבר פרק טו פסוק לט) ... ורְאִיתֶם אֶת־וַיִּזְכְּרֶתֶם אֶת כָּל מִצְוֹת ה' וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תִתּוּרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶּם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אֲתֶם זֵנִים אַחֲרֵיהֶם. (שם מ) לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת כָּל מִצְוֹתַי וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים לֹאלֹהֵיכֶם. אֲנִי רֹאִים מִזֶּה שֶׁעַל יְדֵי שְׂנֹזְהָרִים בִּלְאוֹ הַזֶּה וְלֹא תִתּוּרוּ זֹכִים לְקִיִּים אֶת כָּל מִצְוֹת ה'. וכל חיי האדם תלויים בהנהגתו בקדושת שמירת עיניים, בזה ובבא. היות והנסיונות הכי הגדולות בדורינו אנו שאנו חיים בדור שפל כזה כמו דור המבול, ובא המשיח השקר הזה ועוקר הפסוקים האלה מן התורה רח"ל. ובזה לבד יכולים לראות את שקרנותו הגדולה, שהוא קורא לעצמו משה רבינו, ועוקר בריש גלי' את כל תורת משה רבינו רח"ל. על כן ירא הקהל וישפוט. נצטט כאן כמה מאמרים שיצאו לאור בארצינו הקדושה בספר "איה הקדשה" בעינים על הדרך, שמבאר באריכות גדול שאם הרב מסתכל הנשים תדע תיכף ומיד שזה הרב הוא מראשי הערב רב בדורינו, וצריכים להתרחק ממנו כמטחוי קשת.

י"ל ע"י הוצאת ודע מה שתשיב
ירושלים עיר הקודש שנת תש"ס לפ"ק

הקדמה

היוצא לשוק וכל שכן הנוסע לדרך עלול ליאבד חס ושלום ב' עולמים. עולם הזה ועולם הבא. על ידי הסתכלות בנשים וכל שכן פריצות המטמאים ראשו וכל נפשו ומורידו שחת רח"ל.

הרמב"ם בהלכות תשובה פ"ד ה"ד כתוב, דהאדם אינו מרגיש שראיית העינים הן הן הגורמים אחר כך לבא לגופן של עריות.

ובאור החיים פרשת אחרי כתוב, דאם לא יעצור בעד ההסתכלות, לא יוכל בשום אופן להנצל מלהרהר ולבא לידי עבירה. וכדחז"ל (נדרים כ.), כל הצופה בנשים סופו בא לידי עבירה. וידוע מדחז"ל כי כל חיות האדם בעוה"ז, בריאותו, פרנסתו, אריכות ימיו ובריאות בניו, כולם תלויים בהנהגתו בקדושה. וגם חיוו בעוה"ב. והנסיונות ביוצא לחוץ עצומים מאד, ע"כ צטטנו קצת מאחז"ל, הן בענין חומר עונש המסתכל וגם בגודל שכר הנזהר, בקיצור.

ותועלת גדול לכל היוצא לדרך, ליקח חמשה מינוטיין ולעיין בכל זה. וגם ללקחו עמו לדרך להתבונן בו, ובלתי ספק שיהי' לו שמירה גדולה ברוחניות וגם בגשמיות לו ולזרעו אחריו.

וכן כתוב האור החיים הק' (פי אחרי עה"כ את משפטי תעשו), שכתב :

דעל ידי שמירה מהעריות יוכל לקיים כל מצות עשה שבתורה ולהשמר מכל לא

תעשה, מה שאין כן אם יטמא נפשו לא יקיים אחת מהם, כי טומאה זו משרה טומאה על כל איברי האדם וכוחותיו. וכיון שכן, כל הלאוין לא ימנע מהם, כי בכל אבר טומאתו בו. וכן במ"ע, הגם שיעשה לפעמים, אינה מצוה, כי לא יתרצה בו הבורית"ש, ע"כ.

וכזה כי הקדוש בעל בני יששכר (דפ"ק ל"ת ל"ה, חלק הדיבור או' א'), קבלנו מרבתינו דבשביל זה **היצר ביותר מתאווה לעבירה זו להיות שבזה נכלל כל תאוותיו, וכוללת כל התאוות**, ע"כ.

ודבר זה מקורו בראשונים, שכי' החינוך (מצוה שפ"ז) דעל ידי מצוה זו של ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, ישמר האדם מחטוא לד' כל ימיו. והמצוה הזאת יסוד גדול

בדת. ואם תעבור פעם אחת אז תמשך אחרי' כמה פעמים, דעבירה גוררת עבירה.

וגם בגשמיות, כאשר עיניו משוטטות בכל דבר, אז נעשה מבולבל ומוטרד מאד, דמחשבות שבראש מנהיגין הגוף, ובאין רואה דבר, אז יש לו מנוחה והרחבת הדעת אמיתית. וכדברי התוס' סוטה ח. (ד"ה אין), דאחר שראה הערוה פעם אחת שוב מהרהר אחרי' לעולם. ולאידך אשה שלא ראה לא יבא לחשוב עלי'. (ר"ח שעה"ק פ"ח או' ט"ז).

ועיין עוד בשערי תשובה לרבינו יונה, דהמסתכל בעריות הוה ליה מומר לעריות. ונמנה ברמב"ם ה' תשובה (פ"ד ה"ד) בין כ"ד דברים המעכבין את התשובה, דחוטא ומדמה בנפשו שאין זה חטא. והוא עון גדול דעל ידי זה יבא לגופן של עריות (רמב"ם שם).

שער א'

אי"ה הקדשה

חלק ההלכה

(א) הסתכלות אסור אפילו באצבע קטנה של אשה, אם נתכוין ליהנות ממנה וכאילו נסתכל במקום המגונה ביותר (שו"ע אה"ע סי' כ"א ס"א).

(ב) ובמקום המכוסה כשמגולה, אסור אפילו עקיבה של האשה ואפילו אין מתכוין ליהנות. וכל שבידו לילך בשוק בדרכים שאין שם כל אלו והולך במקום שעקביים מגולים, אפילו אין מסתכל בהם, רשע מיקרי, דצריך להתרחק ממקום שיוכל לבא לעבירה. ומ"מ גם בליכא דרכא אחריתא וכופה עיניו למטה וע"כ מרגיש בעקבי האשה ואנוס הוא, מ"מ צריך להטות עיניו לצד אחר. (עי' ב"ב נו: ורשב"ם ורי"ג שם, ומהרש"א מכות כד., דקאי אעקב של האשה. וע"ע ערוה"ש סי' כ"א ס"א).

(ג) וראוי להתבונן בזה, דגם באין רואה פני' של האשה רק שאר מקום מכוסה המגולה, צריך לעשות פעולות שלא יראה בעיניו, דהגמרא שם מזה מיירי.

(ד) ונלמד משם דכל שאפשר לילך בדרך או מקום או חנות דליכא שם רגלים מגולות או זרועות מגולות של נשים, אסור לילך שם אפילו בעצימת עינים ורשע מיקרי. ונפ"מ להליכה בשוק ממקום למקום או לחנות שמצוי פריצות. ובאפי זוטרי (אה"ע כ"א סק"ד) דב"ב זרועות מגולות. וגם נכריות בכלל (וכמ"ש בפ"י ר"ג ב"ב שם).

(ה) ואפילו באין לו ברירה אחרת וצריך לילך לשוק או חנות שיש שם זרועות מגולות או שאר פריצות, יש לו לעצום עיניו ונקרא חסיד. ובזה"ז היינו שיסיר הבתי עינים שלו, אם אפשר לו בלי זה שיוכל לראות העגלות ומרכבות (קא"רין טראָק"ס). ונקרא חסיד עי"ז (ב"ב שם).

ליובאוויטש והעגל

7

- (ו) המסתכל בעקיבה של האשה (חלק הרגל שנוגע לקרקע) וכ"ש למעלה מזה או זרועות מגולות, העונש ע"ז, דהויין לו בנים שאינם מהוגנים (נדרים כ. ובר"ן שם), פי' בנים - בעלי מומין (עי' ט"ז קצ"ה).
- (ז) וכן בשוק או בכל מקום פריצות, צריך לילך בזריזות ומהירות גדול ולא במתינות וכ"ש לא להשתהות בשוק בשיחה עם חבירים, כשאפשר לפנות ולדבר במקום אחר, דעוברות נשים בעקביים מגולים. (עי' אה"ע סי' כ"א ולהלן פגע באשה כו', עד שמסלקה לצדדין. שלא ירגיש בפסיעותי ואפילו לבושה בצניעות וכמ"ש בבאה"ט בשם הרדב"ז).
- (ח) וכדאי לזכור תדיר ולשנן לעצמו דברי החפץ חיים זצ"ל, דאותן עינים המסתכלין במקום האסור, נחשך אור המזוכך שלהם ולא יזכו לראות בנועם ד' וליהנות מזיו השכינה שהוא הנאה היותר גדולה השייך. (שמה"ל ח"ב פ"ל). וכ"כ בעל בן איש חי, דכיון שהנאת האדם כשנפרד הנשמה מהגוף עיקרו מהעינים, צריך ליזהר בזה יותר משאר כל האיברים שלו (עוד יוסף חי, ואתחנן שנה א' ד"ה ולכן).
- (ט) אופן הליכה בשוק, מסתכל למטה כמו שהוא עומד בתפלה, ומהלך בשוק כאדם הטרוד בעסקיו (רמב"ם ה' דעות פ"ה ה"ט).
- (י) פגע אשה בשוק אסור להלך אחרי' אלא רץ ומסלקה לצדדין או לאחרי' (אה"ע סי' כ"א ס"א). והאיסור בכל הנשים, אפילו כשהולכות מכוסה מכף רגל ועד ראש (רדב"ז ח"ב סי' תשי"ע).

שער ב'

אי"ה הקדשה

עיקר הכל הוא שמור עיניך - ושמור פיך

- (א) "העבר עיני מראות שוא", דהמע"ה רמז לנו, שיותר טוב להאדם להעביר וליקח ח"ו עיניו קודם שיראה בהם דבר שוא ותפל רח"ל, וע"ז יתפלל להשי"ת בכל עת (אמרי קודש - סטרעליסק, או' ע"ו). וע"כ טרם יצא לחוץ מקום הנסיונות, יניח ידיו על המזוזה ויתפלל להקב"ה שישמרהו מכל מין הסתכלות אסורה, וממחשבות רעות. והקב"ה יעזור לו שלא יכשל (דפ"ק ל"ת ל"ה, חלק הדיבור או' ו').
- (ב) מי שאינו מביט אל נשים, ואינו מדבר דברים בטלים וסובל כעסו ואינו מתגאה ועוסק בתורה ובמעש"ט, לע"ל יהי לפניו ממלאכי השרת. (ס"ח סי' ק"מ).
- (ג) כשתשמור הפה ועינים, תזכה לכל המדריגות הקדושים (של"ה או' קדושה).

ליובאוויטש והעגל

8

(ד) בגמרא איתא, דכמעט כל מיתות הן ע"י עין הרע (ב"מ קז:). והעצה להנצל מעה"ר שלא יסתכל בחוצות (ברכות כ.). ומה"ט זכה יוסף וכל זרעו אחריו, דאין עה"ר שולטת בהם. (שם).

(ה) אפילו כשמוכרח לדבר עם אשה, יתן עיניו למטה ולא יראנה כלל, כי חיי האדם תלויין בזה, והוא בדוק ומנוסה, דטוב לו בעוה"ז ובעוה"ב (תוכחת חיים למהר"ח פלאג"י, ואתחנן ד"ה לא תעשה).

שער ג'

אי"ה הקדשה

הולך בחוץ לא יסתכל בכל הצדדין

(א) הרוצה לשמור עיניו, יחזק לבו בבטחון בד', הגם שנדמה לו שצריך להסתכל לכאן ולכאן, אם ד' ירצה יזמין לו האיש שמבקש ממילא, כדכתיב "ושח עינים יושיע" (איוב כ"ב כ"ט) שהקב"ה מושיע לזה השח עינים בכל דבר שיצטרך (שומר אמונים ח"א, מאמר בטחון פ"ו).

(ב) ירגיל ויכריח עצמו, שלא להסתכל לכאן ולכאן, כי עפ"י הרוב כשהיצר מפתהו להסתכל באיזה מקום, מזמין לו שם ראיית איזה אשה או חצופה, כאשר בדוק ומנוסה, כי מובא בספרי חכמה, שיש רוח זנונים רח"ל, והמה מלאים כל האוירין, כי המה קליפות דקות, ותולדותיהם וחיותם מפגם המחשבה ופגם הראייה. **והיכף אשר האדם מגבי' עיניו להסתכל במקום האסור והמזהם**, או אפילו מחשב במחשבותיו סתם בלי ראי' והסתכלות, אז תיכף בזה הרגע מתלבשים בכח נפש הבהמית שלו, **ושורין עליו ומטמאין אותו בכל מיני טומאות רח"ל** (טה"ק מאמר שמיה"ב, פ"ב).

(ג) עוד לך כלל גדול, **שלא ימצא יצרן פתח לשלוט בך** בלכתך בשוק, ואתה רואה נשים באות לקראתך, שים עיניך לארץ עד שתעבורנה ואל תסתכל בהן וכו', שהרי תראה שהיצר מתגבר עליך בחוזק שתשים עיניך לראותן, ואם אין ראי' זו כלום, למה מתגבר עליך עד שכמעט לא כל אדם יכול לעמוד בנסיון זה, כי אם מי שאהבת בוראו חקוקה בלבו. (שבט מוסר, פכ"ז).

שער ד'

אי"ה הקדשה

אל יבוש ממלעיגים

(א) יש המתביישים לילך בשוק ועיניו למטה והוא בושה רע שצריך לעקור. עמ"ש בס"ח סי' ט': ועיקר חוזק החסידות מתחלה ועד סוף **אע"פ שמתלוצצים עליו אינו מניח חסידותו** וכוונתו לשמים ואינו רואה פני נשים בפרט בין

ליובאוויטש והעגל

9

אנשים אחרים, שכולם רואין הנשים כגון שהי' בבית חופה, שהנשים שם מלובשות עדיים והכל מסתכלים והוא אינו מסתכל, לפיכך יזכה לרב טוב הצפון וכו', כמ"ש אשר צפנת ליראיד, ועינו תשבע מזיו השכינה, עכ"ל. ורמ"א סעי' א', ולא יתבייש בפני בני"א המלעיגים עליו בעבודת הבוית"ש.

שער ה'

אי"ה הקדשה

אל יבוש ממלעיגים - ימצא מנוח לנפשו - ויפעול ישועות בנפשו

(ב) כל מי שחש לנפשו, שלא להביאה לידי טומאה, יגדיר את עצמו בחוש הראי'... וגם אם יהי' ניכר **אל יחוש לשיחות בני אדם**, והלא בדבר הנוגע לחיי הנפש בגשמיות, אינם מביטים על שום דבר, וכ"ש בהנוגע לחיי הנפש הרוחני, **והכבדות בזה היא רק בעת הראשונה**, שצריך להכביד על עצמו ולהתגבר על טבעו ורצונו ובמשך הזמן יתרגל כך. ובהגדרה זאת **ימצא מנוח לנפשו** מכמה רעות ובלבולים, ואז יוכל לעבוד עבודתו **וביגיעתו יפעול ישועות בנפשו בעזרתו יתברך**, (קונט' העבודה, פ"ב - להאדמו"ר מהר"ש דובער מליובאוויטש זצ"ל).

(ג) כל מי שחש לנפשו, שלא להביאה לידי טומאה, יגדיר את עצמו בחוש הראי'. ואם הדבר קשה לו, יתגבר על עצמו בכל תוקף ועוז. וידע אשר ממש בנפשו הוא. **ואם לא יגדיר את עצמו בזה, כל עבודתו כאין וכאפס נחשב ולא יפעול דבר ביגיעתו ועבודתו, ואדרבה ירד רח"ל מטה מטה**, וע"כ יתגבר כארי, להגדיר את עצמו בכל תוקף ועוז (קונטרס העבודה, פרק ב' - להאדמו"ר האמצעי מליובאוויטש, מהרש"ב זצ"ל).

שער ו'

אי"ה הקדשה

שכר השומר עיניו מהסתכלות אסורות

השומר עיניו מראיית אשה:

o יהי' מרכבה לשכינה, - וכהקריב כל הקרבנות. (חיד"א בעבוה"ק, צפ"ש סי' ט' או' קכ"ח).

o מתפלל להקב"ה והקב"ה עוזר לו, שומע תפלתו ועונה לו בעת צרתו (חיד"א שם).

o תזכה לחזות בנועם העליון, ומלך מלכי המלכים הקב"ה ביפיו תחזינה עיניך בעולמות העליונים (באר משה, בא, ד"ה ויאמר).

o זוכה לראות ולשמוע מראות אלקות, ולהשיג השגת אלקות (ייטב לב, וירא - ד"ה וירא אליו).

ליובאוויטש והעגל

10

- o זוכה לבנים טובים ואריכות ימים (ס"ח ס"י תצ"ה). יחיו בניו ויגדלם בלא צער, ויציל אותם ממקרי הזמן (אמרי קודש - השרף מסטרעליסק, או' ל"ח).
- o זוכה שזרעו יחברו פירושם על התורה (ס' המדות, או' ס').
- o זוכה להיות צופה במרכבה העליונה (ר"ח, שעה"ק פ"ח, או' מ"ז). ורואה בעין שכלו אורות עליונים (ליקו"ת - טשערנאביל, הדרי' ז').
- o זוכה שלא יכה מאור עיניו - אפי' בזקנותו (תוכחת חיים - למהרח"פ, אחרי, ד"ה ולענ"ד).
- o זוכה לפרנסה בריוח (תוכחת חיים - אחרי, אור לשמים - בהעלותך [ד"ה בהעלותך], אמרי נועם - בראשית [ד"ה לחבר]).
- o אין עין הרע שולט בו ובזרעו (ברכות כ'. דבש לפי, מע' ר').
- o זוכה לשמירה מעולה, שהקב"ה שומרו ומצילו (תפארת שלמה, מאמרי שבת, ד"ה ומעין).
- o זוכה לחיות דקדושה. והתלהבות בתורה ותפלה, ולהאיר עיניו בתורה"ק (בית אברהם - תזריע, ד"ה וראה).

שער ז'

אי"ה הקדשה

עונש הגדול על הסתכלות

- (א) שלשה דברים ברא הקב"ה באדם, אזנים, עינים, לשון. מה עשה הקב"ה, שם לכל אחד גדר וחומה וכו', **שם גבינים** לעינים, לכסות ולסתום ולעצום עיניו מראות ברע. והאדם הנבזה, כשהוא שם אזניו לשמוע עבירה, ועיניו לראות עבירה, לשונו להצמיד מרמה, מה עשה, פרץ גדר מלכו של עולם, אשר מסר בידו לשמור, עאכו"כ שבן מות הוא, וע"ז נאמר ופורץ גדר ישכנו נחש (ס"ח ס"י קמ"ח).
- (ב) איתא בזוה"ק פקודי (דף רס"ג): יש ממונה אחד שנקרא פתות, ע"ש שמפתה לבני אדם להסתכל ולעיין במה שאינו צריך בכמה נאופין וזנונים, ולאחר מיתת האדם ונקבר בקבר, בא הממונה ההוא ומחזיר להאדם נשמתו ואח"כ נוטל את האדם באכזריות ומשבר עצם של העינים ונוטל ממנו את העינים ואח"כ דן אותו ביסורין קשים ומרים ואח"כ מוריד אותו לבור שיש בו הרבה נחשים ועקרבים ואוחזין בו ודנין אותו בדינין קשים ומרים רחמנא ליצלן (קב הישר פ"ב. וכע"ז באור צדיקים - עמוד העבודה, פרק א').
- (ג) המסתכל בעריות קשתו ננערת. ואשר לא נשא עיניו אל אשת איש, זוכה ומקבל פני השכינה (ב"י, אה"ע ס"י כ"א).

- (ד) ובזה יעשה חשבון לנפשו האומללה, האם השתכר במשא ומתן בשוק, נגד מה שהפסיד בראייתו והרהורי עבירה. אפילו אם ישתכר למאות ולאלפים, האם כל ממון שבעולם יש בו די נגד הפסד עבירה אחת (שער התפלה, שער ניפול, ד"ה ולמול).
- (ה) אם העין הוא עבד ליצה"ר, לראות בעניני והבלי העוה"ז, פטור מן הראי' לחזות בנועם ד', ובל יראה גאות ד' (חיד"א בדבש לפי, מעי' ר' אוי' ב').
- (ו) ומזה מוסר השכל לאותן שרוצין להרויח ממון, ומסתכלין בקונטרסים (קאטאלאג'ן), או שאר מקומות לראות ולחפש בתר מציאות.

שער ח' אי"ה הקדשה הליכה לדרך

- (א) דעו כי השוקים והרחובות בכל מקום, וגם במקום שדרין שם יהודים חרדים מלאה פריצות וזוהמא, גרוע מן הגרוע כדור המבול. האש של היצה"ר ושל פריצות ותאות, בוער עד לב השמים, ואם אין נזהרין, לא לבד ששורפין הנשמה לעולם ולעולמי עולמים ומאבד עולמיו הן לחיים, מלהיות בגן עדן עם הצדיקים, עולם התחי". אלא גם עוה"ז מאבד בידים, כי העין רואה ולב חומד ומחשבתו ודעתו טרודים בהרהורים רעים והבלי הבלים המבלבלים האדם כל היום לרבות הלילות. וכדחז"ל, גמירי אין יצה"ר שולט אלא במה שענינו רואות. אבל השומר עיניו, שומר מצוות נפשו, ומאשר במה שי"ל, נפשו בטוב תלין וזרעו יירש ארץ. ישנם אברכים נחמצים ומקוקלים הרבה, ושורש הקלקולים שמירת העינים.
- (האדם ניכר בעת הנסיון. בליקו"א לגר"ז, דהאדם נמדד לפי זמן הנסיון, וזהו היהדות שלו. והכל לפניו רק הכנה לזו הרגע, ולאחריו להרגיע מהקושי שעבר עליו).
- ואע"ג שהליכתו לחוץ באונס גמור, עכ"ז החמירו בו התורה יותר מכל איסורים שבתורה, שבהם קי"ל בפסחים, בלא אפשר ולא קמכוין שרי, ובזה אסור, דקי"ל פגע אשה מסלקה לצדדין. וב' טעמים בדבר אחד, כמ"ש בח"ח ה' לשה"ר - כלל ו', כיון שנפשו של אדם מחמדת.
- ועוד עפ"י שאחז"ל, המתעסק בחלבים ועריות חייב, ומשום דפגמי הנפש, גם באונס, וז"פ. מרגלא בפי הגה"צ מבריסק "נעבעך א אפיקורס" הוא ג"כ אפיקורס.

(ב) לשון מרן החת"ס פ' חיי שרה (ד"ה ויצא יצחק), וז"ל: שלא נחשדו ישראל קדושים להסתכל בפני נשים חלילה, אשר כל העושה זאת יאבד עצמו בזה ובבא ח"ו, עכ"ל.

הר"ר יהונתן, ביער"ד (ח"ב דרוש ט'), בעוה"ר כל גירוי יצה"ר בעריות ע"י הסתכלות, וע"י זה בא **לכל העבירות**, ולכך מלאך המות מלא עינים, כפי הסתכלות האדם בחייו.

(ג) מרן החת"ס פ' בראשית, בהקדמה, אחז"ל (ע"ז כ): אמרו עליו על מלאך המות שכולו מלא עינים ובשעת פטירתו של אדם עומד למעלה מראשותיו וחרבו שלופה בידו וטיפה של מרה תלוי' בו, כיון שהחולה רואה אותו מזדעזע ופותח פיו וזורקה לתוך פיו, ממנה מת, ממנה מסריח, ממנה פניו מוריקות, ע"כ. וקשה איך ולמה מלא עינים. ותי' הגה"ק מהר"ן אדלער זצ"ל, דע"י שהאדם עובר רח"ל על הלאו של ולא תתורו וכו' עיניכם, ומטמא את עצמו בהסתכלות אסורות, בזה נותן עינים ליצה"ר שהוא מלאך המות, ומזה נעשה מלא עינים, מעינים אלו שהסתכלו במקומות שאסור להסתכל, ומפני זה מזדעזע האדם, כיון שהוא רואה שהוא גרם את זה בעונותיו, ע"כ. וכ"כ הקדוש הרר"י ביער"ד ח"ב דרוש ט'. וחיד"א בנח"ק פ' בראשית.

(ד) האדם צריך להכיר, שהליכתו לחוץ היא עת נסיון, החיים והמות שלו תלויין כעת על כף מאזנים, אם יזהר שלא לטמא עיניו ולבו, דאם ח"ו יכשל, אוי לו ואוי לנפשו, מעותד רח"ל לצרות גדולות ה"י, ואם יעמוד בנסיון, אז טוב לו בעוה"ז ובעוה"ב.

שער ט'

אי"ה הקדשה

קדושת העינים

כיון שראיי' פגם במדת הברית - דע מעלות שומרי הברית

(א) בש"ס נדה (יג:), אמר רב המקשה עצמו לדעת יהא בנידוי דקמגרי יצה"ר אנפשי'. וגם הסתכלות כן. וכשמנדין אותו בשמים, ארבעים יום אין תפלתו נשמעת, כמ"ש בזה"ק פקודי (דף רמט:).

(ב) והנה בזה"ק (ויחי ר"ט:), דמזה נולדין מזיקין הנקראין נגעי בני אדם, והגם שמכל עבירה נבראים מלאכים רעים ומזיקין, כדאי' בש"ס, דהעושה עבירה בורא לו מלאך רע, מ"מ אלו נקראין בניו, ולאחר מותו הולכין אחר מטתו ולא זזין משם עד שנוקמין ממנו נקמות גדולות בתמרורי תמרורין, רח"ל. ולא זזין משם עד שנתקן האדם, בצרות רבות ויסורי גיהנם, וכל מיני גלגולין בישינ רח"ל. ולכן הזהיר האריז"ל, שכל שלא תיקן פגם היסוד, לא ילך על קברים, שלא יתדבקו בו אותו נגעי בני"א ח"ו. (אי"ה הקדשה).

(ג) בזה"ק (שלח דף קנ"ח), דהפוגם בברית ח"ו, אי"ל חלק באלקי ישראל.

- (ו) בסה"ק זרע קודש, דהקליפות הן בדמות כלב וחזיר שקשין מכל הקליפות רח"ל, ואחר מותו נתגלגל בכלב וחזיר רח"ל.

שער י'

אי"ה הקדשה

שמירת העינים

רושם הנעשה בנפש

- (א) כל דבר שאדם מסתכל, יצטייר הדבר והציור ההוא בשכלו, ונמצא כשיבא להתפלל או לעסוק בתורה, יצטייר בשכלו צורות הגשמיות ההם שראה, ונמצא פגם ובלבול במחשבה, ולא יוכל לכוון כראוי, כי העינים אינם רואים אלא מכח הנשמה, ונמצא כח הנשמה יוצא לחוץ וקולט הדבר ההוא, ומתדמה במוח הדמיון, ואם יהי' הדבר שהסתכל ערוה, הרי הכניס ערוה במקום גבוה (ר"ח - שעה"ק, פ"ח).
- (ב) בת העין (פ"י - השחור שבעין) הוא כאספקלריא מזדככת ונחקקת אותה הצורה בנפש הרואה (ד"ח - חנוכה, דף ל"ג - ד"ה בגמרא, ודף מ.).
- (ג) הנה מבואר, שחוש המובחר באדם הוא הראי', שבו מבחין הדברים על בוריין ונרשם בנפשו המראה שרואה, ולזה עושה הרגשה נפלאה בנפש. משא"כ בשארי החושים (ד"ח - יתרו, ד"ה במדרש).
- (ד) כיון שהאדם ממציא לראות בדברים האסורים ובנשים זרות, אז מכניס עצמו לטומאה גדולה (קב הישר - פ"ב).
- (ה) כל המסתכל באשת איש, מכשיל ומכחיש כח יצרו הטוב, והודו נהפך עליו למשחית (ב"י - אה"ע סי' כ"א, בשם רבינו יונה).
- (ו) המסתכל בעריות הוא פגם גדול, שפוגם בחוש רוחני העליון, וגדול עונשו מאד, ובא בגלגול ראה, כמ"ש רבינו האריז"ל (חיד"א - בפת"ע, סנהדרין צ"ג).
- (ז) חוץ לזה הוא (הסתכלות בשווקים וברחובות) ראשית כל החטאים והפשעים, כי תיכף בראותו דבר שהוא שלא בקדושה, יכנס ארס החמדה בלבו, כי זה קשור בזה (שער התפלה - שער ניפול, ד"ה ולמול).

שער י"א

אי"ה הקדשה

איסור הסתכלות

- (א) ע"י הסתכלות, כבר יש ליצה"ר שליטה בהאדם (צל"ח - ברכות ה.).
- (ב) יש אומרים, דדרך העברה מותר להסתכל באשה, ואינו נראה. אלא כל הבטה בעולם באשת איש אסורה (פת"ע לחיד"א - ע"ז כ:).

ליובאוויטש והעגל

14

- ג) איסור גמור להסתכל בנשים, לבושיהן ותכשיטיהן (עבוה"ק לחיד"א - צפורן שמיר, אוי פ"ג).
- ד) ההמון חושבין איסור הסתכלות למדת חסידות, חלילה וחלילה לשמוע דבריהם (דפ"ק - ל"ת ל"ה).
- ה) בני אדם שאין נזהרין בעת לוית המת ומסתכלין בנשים בלוי' או בחזרה, זהו הגורם לרוב העולם להסתלק לפני זמנם. והנזהר מאריך ימים (זוה"ק - ח"ב, קצ"ו:).
- ו) המסתכל במראה (שפיגע"ל) להתקשט ולהתנאות, הרוח מתלבש בדיוקן ומזיק לו במותו וגורם רעה לעצמו (יער"ד - ח"א, דרוש ב').
- ז) תכלית הנאה לאדם בעוה"ב, ע"י עינים רוחניים שלו. והפוגם בעוה"ז עיניו, נפגם עיני נשמתו (עוד יוסף חי - ואתחנן, ש"א - ד"ה ולכן).
- ח) המסתכל באשה באיזה אבר שיהי', לזון עיניו ממנו, כאילו מסתכל בתורף (מהר"ל - בנתיבות עולם, נתיב הפרישות - פ"ב).
- ט) מי שאינו רואה פני נשים, בפרט בין אנשים אחרים, שהכל מסתכלין והוא אינו מסתכל, "יזכה לרב טוב הצפון לצדיקים, ועיניו תשבע מזיו השכינה (ס"ח - ס"י ט"ו).

שער י"ב'

אי"ה הקדשה

מעלת העינים - וכחה הגדול

- א) כל משכיל ע"ד זה, יבין חומר המסתכל בנשים ובעריות ויעצים עיניו מראות ברע, כי יש כח גדול בחוש הראות, והתנאים מייסדי התלמוד וחכמי המשנה, בהיות כי שמרו זה החוש, ולא פגמו מעולם את עיניהם, הי' להם כח גדול בזה החוש, עד שהיו ממיתים את הרשעים בהבטה לבד, כמובא בש"ס פעמים רבות, "נתן עיניו בו ונעשה גל עצמות. (ס' הברית - ח"א, מאמר י"ד - איכות החי).
- ב) העינין הם במדריגה היותר גדולה והמובחרת משאר כלי החושים (באר משה - בא, ד"ה ויאמר ד').
- ג) הסומא אינו בגדר אדם ופטור מכל המצוות, דעיקר אדם הוא הראי' (?? דף מא., ד"ה הנה).
- ד) עינים הם דברים עליונים וגבוהים מאד, ואם הי' האדם זוכה לעינים כשרים, הי' יודע דברים גדולים (ליקוטי מהר"ן - ח"א, דף רנ"ד).

**שער י"ג'
אי"ה הקדשה**

לא יעשה מצוה - אם יכשל בהסתכלות

(א) כל מצוה שבאה עבירה על ידה, מוטב שלא יעשה המצוה, כמו מצוה לשמח החתן. ואם יש שם פריצים, ויודע שבלא פריצות לא יהי', או אינו יכול להיות בלא הרהור, או אינו יכול להיות שלא לראות בנשים, אל יהי' שם. (ס"ח, שצ"ג).

(ב) הרב (שיש לו תלמידים באי ביתו), יעשה ביהמ"ד מצד אחר, שלא יסתכלו הנכנסים והיוצאים, באשתו או בבתו או בכלתו, דאל"כ הרי מצות תורתו באה בעבירה (ס"ח, תתקצ"א).

(ג) בזה"ז יכולין לקבל מציאה גדולה ע"י הזהירות בהסתכלות של מקום האסור. דבכל מצוה, הזהירין מתחלקין בהשכר של האינם זהירים. ובזה מעט מזעיר הן הנוהגין, ונשאר לכל אחד שכר, נגד מיליאנען אנשים יהודים שאין זהירין בעוה"ר.

**שער י"ד
אי"ה הקדשה**

להזהיר הנשים שלא ישבו בחוץ - מקום הליכות אנשים

(ד) אני כמה פעמים עשיתי תגר עם נשים היושבות בפתח החצרים לרוח היום, וכל עובר ושב מסתכל בהן, כתאות יצרו רח"ל (שבט מוסר, פכ"ז).

**שער ט"ו
אי"ה הקדשה**

לחנך הבנים

(ה) דבר הנוהג תמיד, ויצרו מתגבר עליו, ואין יכול לעמוד בפניהם, אא"כ מילדותו החזיק בהם, כגון שלא לראות בנשים. לכן יחנך אדם בניו באלה בקטנותם, ואז גם כשיזקין לא יעזבם ולא יניחם (ס"ח, סי' י').

**שער ט"ז
אי"ה הקדשה**

**חיזוק גדול מול הנסיונות לשמירת עינים
מתלוצצין עליו ומתבייש – זוכה למעלות היותר גדולות –
להוכיח אחרים – להחינוך מילדות – גם מעוברת תזהר.**

כשמתלוצצין עליו בני אדם:

(א) כל שיודע שעושה המחוייב, אל יבוש מפני המלעיגים עליו, וגם לא יתקוטט עמהם (או"ח סי' א' ס"א).

ב) ואפילו הכל מלעיגים עליו ומביישים אותו ואומרים דברים לצערו ומזכירין לפניו מעשיו הרעים, לא יעזוב האדם את חסידותו מפני הליצנים, ויעלה על לבו שיהא לו זכות גדול עי"ז וצדקה תחשב לו אשר מתבייש, ועי"כ יראת ד' טהורה נכנסה לו בלבו ומטהרת לבו וגופו מכל דבר רע, ומסייעין לו מן השמים להחזיקו ביראת ד', ומזמנין לו לעשות תשובה שלימה (ס' חסידים, סי' ז').

ג) כאשר בן אדם בא לטהר עצמו, מסייעין לו משמיא בנשמה קדושה (זוה"ק נח סב.).

ד) עיקר חוזק החסידות מתחילה ועד סוף, אע"פ שמתלוצצים עליו אינו מניח חסידותו וכוונתו לשמים ואינו רואה פני הנשים (ס' חסידים, סי' ט'). כשמביישין אותו ומלבינין פניו ואינו פותח פיו לענות, לעתיד לבא פניו מבהיקין ויזכה להיות מהכתות המקבלות פני השכינה ונהנות מזיו השכינה. (עי' שבת פח.; ויקרא רבה ה' ד', ס"ח או' י').

ה) כשעשה אדם עבירה ומתבייש בה, מוחלין לו על כל עונותיו (ברכות י"ב), וכ"ש אם הגיע לכך עי"ז עסק של מצוה, שנמנע מהסתכלות, ועי"כ מבזין אותו.

ו) זהו טבע של קלי הדעת, שכל דברים כהללו נ' בעיניהם כדברי שטות, ואם ידברו באזניהם ילעיגו למו, וגם שלמה המלך ע"ה, כשכתב ס' משלי, לא כנגן כתבו, כי אילו הי' מדבר באזניהם כל חכמתו לא היתה מועלת להיטיב לבם להשיבם, אלא כנגד הצדיקים החפצים בדבר ד', שיראו ויבינו וישכילו (ס"ח סי' א').

שער י"ז אי"ה הקדשה

זוכה למעלות היותר גדולות:

ז) כשעומד בין אנשים שכולם רואים הנשים, כגון שהי' בבית חופה, שהנשים שם מלובשות תכשיטיהן, והכל מסתכלין והוא אינו מסתכל, יזכה עי"ז לרב טוב הצפון ליראים, ועינו תשבע מזיו השכינה, מלך ביפיו תחזינה עיניך (ס"ח סי' ט').

ח) יסוד היראה הוא הנסיון, עיקר היראה ניכרת בעת הנסיון, והקב"ה אינו מביא האדם לנסיון, אלא כשרוצה לעשות טובה לאדם, בא השטן שהוא מדה"ד לפני הקב"ה ואומר רבש"ע לא יתכן לעשות לו טובה עד שיעמוד בנסיון. וכן אברהם אבינו לא זכה למה שזכה, אלא בנסיונות. (ס"ח סי' י"ג).

ט) כשהוא בינו לבין עצמו, ולפניו נסיון של הסתכלות בראי" אסורה או תמונה של אשה, ומונע עצמו בשביל קונו ולא בשביל הבושה מפני בני אדם, זה מוכיח שיראתו אמיתית, ועי"ז מקבל שכרו משלם גם על העבירות ברבים והי' נמנע גם בשביל הבושת (דרך פיקודיך, בהקדמה).

שער י"ח אי"ה הקדשה

תוכחה לאחרים:

י) מצוה להוכיח כל אחד מישראל המתעצל, ואם לא הוכיח נענש עליהם (שבת נד:; זוה"ק תזריע - פנחס). והוא בכלל ארור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת (רמב"ן פ' תבא).

ולא ישא פני זקן וגדול, ואפילו תלמיד לרב. (ב"מ ל"א, רמב"ם ה' ת"ת פ"ב ה"ט, מ"א סי' קנ"ו, ס"ח סי' ה').

אין חייב המוכיח ליישר דרכיו קודם שיוכיח חבירו, דאל"כ לא יקבל ממנו חבירו. שכך אמרו, קשוט עצמך ואח"כ אחרים (סנהדרין ח', ס"ח סי' ה').

ב) אופן התוכחה כפי מדותיו של חבירו, אם הוא אדם נוח יוכיחנו בנחת, ואם הוא קשה יוכיח אותו נגד מדותיו, וימשל לו משלים ויביא לו ראיה להשיב דעתו אל רצונו (ס"ח סי' ה').

ג) מוכיחו בסתר ובנחת, שלא יקשה ערפו ולבבו, ואם לא קיבל, מוכיחו ברבים, ויעשה כל הפעולות, עד שיכה אותנו? ויבזו אותנו ויקללו אותנו (ס"ח סי' ה', ועי' ברי"ע שם, ואו"ח תר"ח, וברב"י שם או"ז, ושו"ת חיים שאל מ"ג).

ד) המוכיח חבירו, אפילו לא קיבל, לוקח המוכיח זכויות של הרשע שלא קיבל תוכחתו. (גר"א משלי).

יתרגל מילדותו מבחרותו (חינוך לבנים).

וט) ראיית נשים, שיש על זה יצר קשה, נוהג תמיד, ויצרו מתגבר עליו, אין יכול לעמוד בפניו, כי מילדותו החזיק בהם, לכך יחנך בניו באלה בקטנותם, גם כי יזקין לא יסור ממנה, דכשיחזיק האדם בתורה מצוות ומעש"ט, קשה לפרוש מהם אח"כ (סי' חסידים או"י).

זט) מי שעושה תדיר, ובלבו לנהוג כן כל ימי חייו, ומרגיל בניו הנשמעים לו לעשות, כאילו גם אחר מותו מתנהג כן. (ס"ח תתרכ"ב).

זי) תזהר אשה מעוברת, שלא ללכת וגם **לא להסתכל** במקום עבירה, כי מזיק להעובר (מעבר יבק – מאמר שפתי צדק).

ח) תזהר שלא ליכנס במקומות טומאה ובמקומות שיש ריח רע, לפי שהולד נוצר כפי ראות עיניה (שבט מוסר פכ"ד).